

РЕШЕНИЕ

№ 243

гр. София , 12.07.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 6-ТИ НАКАЗАТЕЛЕН в публично заседание на седемнадесети март, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Снежана Душкова
Членове: Владимир Астарджиев
Виолета Магдалинчева

при участието на секретаря Красимира Г. Георгиева
в присъствието на прокурора Стойчо Тодоров Ненков (АП-София)
като разгледа докладваното от Владимир Астарджиев Въззивно наказателно дело от общ характер № 20201000601165 по описа за 2020 година

Производството е по реда на глава XXI от НПК.

С присъда от 10.03.2020г. по НОХД №266/2019г., Софийски окръжен съд, НО, 3 състав е признал подсъдимия Л. В. Е. за виновен за това, че на 20.06.2018г. около 00.45 часа в с.***, общ.***, обл.***, на улица в селото направил опит умишлено да умъртви К. Б. М. като му нанесъл удар с твърд тъп предмет в областта на главата и деянието е осъществено от лице, извършило друго умишлено убийство по чл.116, ал.1, т.3 и т.6 НК вр. чл.115 НК, за което не е постановена присъда и опитът е останал недовършен по независещи от дееца причини - пострадалият е избягал, поради което и на основание чл.116, ал.1, т.12, пр.2 НК вр. чл.115 НК вр. чл.18, ал.1 НК и чл.55, ал.1, т.1 НК го е осъдил на лишаване от свобода за срок от десет години.

На основание чл.57, ал.1, т.2, б.,„а” ЗИНЗС е определен първоначален „строг” режим за изтърпяване на наложеното наказание лишаване от свобода.

На основание чл.59, ал.1, т.1 НК е приспаднато времето, през което

подсъдимият Л. В. Е. е бил задържан под стража по делото.

Подсъдимият Л. В. Е. е осъден да заплати на гражданския ищец К. Б. М. сумата от 10 000 лв. обезщетение за претърпени от престъплението неимуществени вреди ведно със законната лихва от 20.06.2018г. до окончателното изплащане на сумата, като гражданският иск е отхвърлен до пълния предявен размер от 50 000 лв. като неоснователен.

С присъдата върху подсъдимия Л. В. Е. са възложени направени по делото разноси и той е осъден да заплати и държавна такса върху уважения граждански иск.

Съдът се е произнесъл относно веществените доказателства по делото.

Срещу присъдата в законоустановения срок е постъпила жалба от подсъдимия Л. В. Е., чрез упълномощения защитник - адв.А. М., както и допълнение към тази жалба. С жалбата и нейното допълнение се иска оправдаването на подсъдимия поради неправилност и незаконосъобразност на присъдата на СОС, наличието на съществени процесуални нарушения при нейното постановяване, като се твърди и несправедливост на наложеното на подсъдимия Е. наказание. В жалбата се иска събиране на доказателства.

В разпоредително заседание на 28.10.2020г. въззивният съд по реда на чл.327 от НПК е преценил, че за изясняване на обстоятелствата по делото се налага провеждане на въззивно съдебно следствие. Пред въззивния съд са събрани редица нови доказателствени източници в съдебни заседания на 09.12.2020г. и на 10.02.2021г.

Пред въззивния съд представителят на Софийска апелативна прокуратура предлага да се потвърди изцяло присъдата на първата инстанция като правилна, обоснована, законосъобразна и справедлива.

Повереникът на частния обвинител и граждански ищец К. Б. М. - адв.В. И. иска потвърждаване на постановената първоинстанционна присъда като правилна и законосъобразна. Адв.И. намира, че пред въззивната инстанция обвинението е надградено, като се позовава на показанията на разпитаните свидетели и събраните писмени доказателства.

Частният обвинител и граждански ищец К. Б. М., редовно призован, не се явява пред въззивния съд в заседанието, в което са проведени пренията и не взема становище по делото.

Защитникът на подсъдимия Л. В. Е. - адв.А. М. пледира за отмяна на присъдата на първата инстанция и за оправдаване на подсъдимия. Прави разбор на събраните от въззивната инстанция доказателства и намира, че те подкрепят твърденията на подсъдимия. Твърди, че съдебният състав на първоинстанционния съд е бил предубеден поради посочването, че подсъдимият Е. бил извършил друго умишлено убийство. Сочи, че е налице неизбежна отбрана и иска оправдаването на подсъдимия, като алтернативно иска преквалифициране на деянието в такова по чл.130, ал.1 НК.

Подсъдимият Л. В. Е. е съгласен с доводите на своя защитник и в последната си дума иска справедлива присъда.

Софийски апелативен съд, след като обсъди доводите в жалбата на подсъдимия и нейното допълнение, както и становищата, изложени от страните в съдебно заседание, и след като в съответствие с чл.314 от НПК провери изцяло правилността на атакуваната присъда, **констатира**, че не са налице основания за отменяването или изменяването на първоинстанционния акт.

Преди да пристъпи към разглеждане на делото по същество, въззивният съд дължи отговор на доводите, изложени от защитата, свързани с твърдения за наличие на съществени процесуални нарушения при разглеждане на делото, изразяващи се в предубеденост на съдебния състав на

първоинстанционния съд поради приемането, че деянието на подсъдимия е „осъществено от лице, извършило друго умишлено убийство по чл.116 от НК”.

Действително първата инстанция на няколко места в своите мотиви, както и в диспозитива на присъдата е използвал този израз, което е напълно естествено предвид внесеното за разглеждане в съда обвинение за престъпление по чл.116, ал.1, т.12, пр.2 НК, доколкото самият състав на това престъпление е формулиран по този начин - „...осъществено от лице, извършило друго умишлено убийство по предходния или настоящия член”.

Използването на този израз по никакъв начин не издава предубеденост на съдебния състав на първоинстанционния съд, доколкото първата инстанция е била длъжна да обоснове съществуването на този квалифициращ признак, след като е приела, че той съществува. По-долу в настоящето решение въззивният съд ще изложи своите доводи относно това квалифициращо обстоятелство, но тук трябва да се посочи, че няма допуснато съществено процесуално нарушение от първата инстанция.

Не се сочат никакви други основания за наличието на предпоставките на чл.29, ал.1 или ал.2 НПК.

Извършените от първоинстанционния съд действия по делото и постановеният съдебен акт с мотивите към него не разкриват причини да се приеме, че по някакъв начин членовете на съда са били предубедени по смисъла на чл.29, ал.2 НПК по отношение на подсъдимия.

Неоснователни са и възраженията, свързани с доказателствената дейност и пълнотата на мотивите на първоинстанционния съдебен акт.

Първоинстанционната присъда е постановена след събиране на относимите доказателства, като окръжният съд е подложил на самостоятелен анализ доказателствените източници, за да стигне до приетите от нея фактически положения. В мотивите си съдиите са посочили съобразно изискванията на чл.305, ал.3 НПК основанията за своите фактически изводи, наличните противоречия в доказателствената съвкупност, анализирали са обясненията на подсъдимия и са дали своите съображения да не им дадат

вяра. Доказателственият материал е обсъден в съответствие с изискванията на чл.13 НПК и чл.14 НПК и не е тълкуван превратно в ущърб на предаденото на съд лице.

Събраните от въззивния съд нови доказателствени източници - разпити на свидетели, експертно заключение, писмени доказателства и извършения оглед на вещественото доказателство не водят до същностна промяна на фактическите положения, приети от първата инстанция, но в съответствие с чл.316 НПК вр. чл.314 НПК налагат въззивният съд да внесе някои корекции в приетите от първата инстанция факти, без да приема изцяло нови фактически положения.

Липсата на съществени процесуални нарушения, допуснати при разглеждане на делото от първата инстанция, налага заключение, че не съществуват предпоставките за прилагане на разпоредбата на чл.335, ал.2 НПК за връщане на делото за ново разглеждане от друг състав на първоинстанционния съд.

Като прецени и анализира поотделно и в тяхната съвкупност всички събрани по делото доказателства, въззивният съд приема следното от фактическа страна:

Подсъдимият Л. В. Е. е роден на ***г. в гр.***, българин, български гражданин, неосъждан, неженен, със средно образование, пенсионер, ЕГН *****. Живее в с.***, общ.***, *** област.

Имотът, който обитава подсъдимия Л. В. Е., се състои от къща с двор, лятна къща и стопанска постройка.

В близост до имота на подсъдимия Е., се намира къщата, в която живеят на семейни начала пострадалият К. Б. М. и св.Т. С. К., заедно със своя син - св.К. К. М. (роден на ***г.). В съседство се намира къщата, обитавана от св.В. Д. Б., а до имота, обитаван от подсъдимия Е., има дворно място с къща, собственост на св.В. Н. К..

На 17.11.2016г. подсъдимият Л. В. Е. убил своя баща В. Й. Е. (с ЕГН *****) , като първоначално бил задържан под стража, а по-късно - на 02.03.2017г. спрямо него била взета мярка за неотклонение „домашен арест“, която се изпълнявала в обитавания от него имот в с.***, общ.***. При извършване на някои от процесуално-следствените действия по наказателното производство, водено срещу подсъдимия Е., като поемни лица участвали неговите съседи - св.К. Б. М. и св.Т. С. К..

След като била постановена мярката за неотклонение „домашен арест“ и започнало нейното изпълнение, подсъдимият Е. захванал да изпраща писма на свидетелите по наказателното производство, в които отправял заплахи със саморазправа. Сред засегнатите от заплахите били св.К. Б. М. и св.Т. С. К..

На 15.05.2018г. ОП-София внесла в Софийски окръжен съд обвинителен акт срещу Л. В. Е. за извършени престъпления по чл.116, ал.1, т.3 и т.6, пр.3 НК вр. чл.115 НК и по чл.339, ал.1 НК. Образувано било НОХД №276/2018г. по описа на СОС и било насрочено разпоредително заседание.

При престоя си под домашен арест подсъдимият Е. бил посещаван от св.Н. Г. Г. и неговата съпруга - Л. Р. Г., на които преди това подсъдимият бил прехвърлил обитавания от него имот срещу задължение за издръжка и гледане, запазвайки пожизнено правото на ползване върху имота. Св.Н. Г. и съпругата му пазарували за подсъдимия, който бил регулярно контролиран при изпълнение на мярката за неотклонение „домашен арест“ от служители на РУ на МВР-гр.Ихтиман, сред които и свидетелите К. Г. А., Г. Д. М. и А. С. М.. Подсъдимият бил посещаван редовно и от св.М. Р. Й. - брат на Л. Г., на когото в края на месец май 2018г. се оплакал от св.К.М., като твърдял, че му е счупил прозорец и е хвърлял умрели птици и боклук пред входа.

Вечерта на 19.06.2018г. св.К. Б. М. се намирал в магазин (заведение) в центъра на с.*** и гледал футболен мач от Световното първенство по футбол 2018г. с приятели. Свидетелят употребил алкохол - 3-4 бири „Пиринско пиво“. След 00.30 часа на 20.06.2018г. св.М. тръгнал за дома си по улицата от центъра, като пътят му минавал покрай имота, в който

подсъдимият Е. живеел. Св.М. бил сам. Улицата била осветена с улично осветление, но уличните лампи били на голямо разстояние и имало недобре осветени участъци.

При преминаването покрай къщата, обитавана от подсъдимия Е., св.М. го видял да излиза от недобре осветено място до улицата, като забелязал, че подсъдимият държи твърд предмет с формата на тръба и с дължина около един метър в дясната си ръка. Подсъдимият Е. се обърнал към св.М. с думите „Ела те тука, В. е паднала, каза да те извикам”. Св.М. знаел, че св.В. К. рядко посещава имота си и се изненадал от думите на подсъдимия, като спрял на място.

Тогава подсъдимият Л. В. Е. се приближил към св.М. и замахнал с носения от него твърд предмет към главата на св.М.. Въпреки опита на пострадалия М. да се предпази с ръка, подсъдимият Е. нанесъл силен удар в горната дясна част на главата на св.М.. От удара св.М. почувствал силна болка, приклепнал вляво и се завъртял, след което побягнал към дома си.

Подсъдимият Л. В. Е. започнал да преследва св.М., като тичал след него и крещял „Ще те утрепя, ще те убия”.

Пострадалият М. успял да извади носения от него мобилен телефон, но не успял веднага да набере телефон 112, защото от раната на главата му изтичала кръв, която изцапала дисплея на телефона. Пострадалият М. викал за помощ и продължавал да тича към дома си, но не посмял да влезе вътре, а започнал да обикаля около паркирани пред дома и в близките празни пространства селскостопански машини. Подсъдимият Е. продължавал да го преследва с викове.

Движенията и виковете разлаяли стопанисваните от св.М. кучета.

Виковете и кучешкият лай събудили св.К., която спяла в стая с изглед към улицата. Тя видяла преследването на св.М. от подсъдимия и чула последния да крещи „Ще те убия, ей сега те убих, утрепах те”. При св.К. дошъл и сина ѝ - св.К. К. М., също събуден от лая и виковете. Двамата не посмели да излязат от дома си.

Св.К. Б. М. се продължил да бяга към дома на св.В. Б. и се скрил зад джипа на св.Б., като най-накрая успял да набере телефон 112, за да съобщи за нападението срещу себе си. Обаждането било регистрирано в НС 112 в 00.53 часа.

Подсъдимият Л. В. Е., след като не успял да настигне пострадалия и чул, че той се обажда на телефон 112, се върнал към обитавания от него имот, след което се укрil в околностите на с.***, където бил задържан едва на 27.06.2018г. въпреки проведените издирвателни мероприятия от полицията.

След оттеглянето на подсъдимия към дома му, св.К. и нейния син - св.К. К. М. излезли на двора на къщата си и при тях дошъл св.К. Б. М., който бил покрит по главата и тялото от изтеклата от раната на главата му кръв. Св.К. К. М. успял да събуди св.Б. с викове за помощ и св.Б. също дошъл на мястото.

Около 20 минути по-късно на мястото пристигнал изпратен от РУ на МВР-гр.Ихтиман автопатрул в състав свидетелите А., М. и М., които установили какво е станало и св.А. незабавно повикал Бърза помощ, като посочил, че пострадалият е ударен с тръба по главата и по него има много кръв.

Впоследствие дошла линейка на ФСМП-Ихтиман и пострадалият бил прегледан, обработен хирургично и превързан. Още същия ден - 20.06.2018г. в 09.05 часа св.К. Б. М. бил освидетелстван от вещото лице д-р Г. П. Г.. При прегледа била установена разкъсноконтузна рана с дължина около 3 см., локализирана в дясната челнотеменна област на главата. Съгласно заключението на двойната съдебномедицинска експертиза, прието по делото, раната е получена в резултат на нанесен един силен удар в областта на черепния покрив с твърд тъп предмет с ограничена контактна повърхност, като добре отговаря да е получена при нанесен удар с предмет с ограничена и продълговата контактуваща повърхност, каквито са метална тръба или предмет с подобни характеристики. Ударът, с оглед на неговата насоченост и сила, е бил в състояние да причини тежко увреждане, вкл. смърт.

Същият ден - 20.06.2018г. св.К. Б. М. предал на полицейски служител 1 бр. ДВД-диск със запис от външните камери на охранителната

система на дома му, в който е заснет част от инцидента.

На 07.08.2018г. по НОХД №276/2018г. по описа на СОС, след проведено съкратено съдебно следствие по реда на чл.371, т.2 НПК, подсъдимият Л. В. Е. бил признат за виновен за извършено на 17.11.2016г. престъпление по чл.116, ал.1, т.3 и т.6, пр.3 НК вр. чл.115 НК и за извършено от неустановена дата до 17.11.2016г. престъпление по чл.339, ал.1 НК, като при условията на чл.373, ал.2 НПК вр. чл.58а, ал.1 НК и чл.23, ал.1 НК му било наложено наказание „лишаване от свобода” за срок от десет години. Присъдата по делото е влязла в сила на 06.03.2019г. след въззивна проверка от Софийски апелативен съд.

Горепосочената фактическа обстановка въззивният съд прие за установена въз основа на:

- обясненията на подсъдимия Л. В. Е. (дадени в съдебни заседания на първата и на въззивната инстанция - частично);

- показанията на свидетелите К. Б. М. (дадени в съдебни заседания на първата и на въззивната инстанция и прочетени по реда на чл.281, ал.5 вр. ал.1, т.1 НПК и по реда на чл.281, ал.4 вр. ал.1, т.1 НПК), К. К. М., Т. С. К. (дадени в съдебни заседания на първата и на въззивната инстанция и прочетени по реда на чл.281, ал.5 вр. ал.1, т.1 НПК), В. Д. Б. (дадени в съдебно заседание на първата инстанция и прочетени по реда на чл.281, ал.5 вр. ал.1, т.2 НПК), Н. Г. Г., Ц. С. П. (дадени в съдебно заседание на първата инстанция и прочетени по реда на чл.281, ал.5 вр. ал.1, т.1 НПК), В. Н. К., М. Р. Й., К. Г. А., Г. Д. М. и А. С. М.;

- приетите по делото заключения на съдебномедицинска експертиза (т.2, л.2 от досъдебното производство), съдебномедицинска експертиза (т.2, л.6 от досъдебното производство), съдебномедицинска експертиза (т.2, л.12-л.14 от досъдебното производство), съдебномедицинска експертиза на веществени доказателства (т.2, л.18-л.20 от досъдебното производство),

техническа експертиза (т.2, л.25-л.29 от досъдебното производство), техническа експертиза (т.2, л.31-л.50 от досъдебното производство), комплексна съдебно-психиатрична и психологична експертиза (т.2, л.52-л.57 от досъдебното производство), аудио (фоноскопна) техническа експертиза (л.93-л.103 от въззивното производство);

- писмените доказателства и доказателствени средства:

+ от том 1 на досъдебното производство - препис от определение на САС (л.16-л.17), протокол за доброволно предаване (л.36), протокол за претърсване и изземване (л.56-л.59) с фотоалбум (л.60-л.76), определение (л.79), протокол за оглед (л.84-л.85) с фотоалбум (л.86-л.91), протокол за оглед (л.92-л.105), протокол за доброволно предаване (л.114) с оригинални документи на подсъдимия Е. (л.115-л.118), съдебномедицинско удостоверение (л.125) и протокол за доброволно предаване на видеозаписи (л.128);

+ от том 2 на досъдебното производство - справка за съдимост (л.63), справка РУ-Ихтиман (л.65), обвинителен акт по НОХД №276/2018г. по описа на СОС (л.67-л.81) с документи за поведението на подсъдимия Е. по време на изпълнение на мярка за неотклонение „домашен арест“ (л.82-л.97) и определение СОС (л.102-л.108);

+ от първоинстанционното производство - опис веществени доказателства (л.15-л.16), характеристики за подсъдимия Е. (л.101-л.103) и заявление и отговор от РУ-Ихтиман (л.104-л.105);

+ от въззивното производство - писмо №60768/03.11.2020г. на СОС за прилагане на НОХД №276/2018г. (л.30), писмо №60818/06.11.2020г. на СОС за изпращане на веществени доказателства (л.31) с опис на веществени доказателства (л.32-л.33) и приемо-предавателен протокол (л.34-л.35), писмо №05.-149-1/10.11.2020г. на ЦСМП-София (л.36) с копие от транспортен журнал (л.37), писмо №3690/10.11.2020г. на РУ на МВР-гр.Ихтиман с приложена преписка №3810/04.12.2018г. (л.38-л.52), писмо №574/06.11.2020г. на Д „НС 112“-РЦ 112-София с 1 бр. СД (л.53-л.54), справка за съдимост (л.71-л.73) и справка №03-80-1/28.01.2021г. на НИМХ (л.91);

- извършения в съдебното заседание на 10.02.2021г. (л.113-л.114 от въззивното производство) оглед на вещественото доказателство - видеозапис от охранителни камери.

Посочената доказателствена съвкупност позволява на съда да приеме описаните факти за категорично установени.

Като цяло липсват особено съществени противоречия по ред обстоятелства, свързани с предхождащите инцидента обстоятелства по наказателното производство за убийството на бащата на подсъдимия Е., за влошените взаимоотношения между подсъдимия и св.М., относно поведението на подсъдимия след оттеглянето му от местопрестъплението и неговото укриване.

Противоречия има най-вече относно начина на протичане на инцидента между пострадалия М. и подсъдимия Е. през нощта на 19.06.2018г. срещу 20.06.2018г. Това противоречие се дължи на заетата от подсъдимия Е. защитна позиция да отрича и омаловажава своите действия и да твърди провокация от страна на пострадалия. Тази версия настоящият съдебен състав възприема изцяло като опит за изграждане на защитна позиция, а не като източник на достоверни факти относно предмета на доказване в производството.

Съдът приема, че инцидента около 00.45 часа на 20.06.2018г. се е развил по начина, възпроизведен пред съставите на първата и на въззивната инстанции от св.К. Б. М..

Показанията на св.М. са последователни, подробни и пълни, като свидетелят добросъвестно и в съответствие със своето интелектуално и емоционално състояние описва протичането на инцидента, като неговите твърдения съвпадат с обективно установеното от заключенията на съдебно-медицинските експертизи относно неговото състояние. Описаното от св.М. отговаря на фиксираното от охранителните видеокамери в неговия имот развитие на гонитбата между подсъдимия Е. и този свидетел.

Извършеният от въззивния съд оглед на вещественото доказателство - видеозапис напълно подкрепя твърденията на св.М. за агресивното поведение на подсъдимия Е. и опровергава твърденията, изложени от подсъдимия пред първата инстанция и пред настоящия съд за наличие на миролюбиви намерения от негова страна.

Видеозаписът е бил и предмет на техническа експертиза, която е установила липсата на манипулации и намеси в този видеозапис, което го прави годно вещественото доказателство, фиксиращо визуални следи от извършеното деяние.

Показанията на св.М. се подкрепят и от показанията на неговия син - св.К. К. М., както и на жената, с която той живее на съпругески начала - св.Т.К..

Действително тези свидетели са близки с пострадалия, което налага показанията им да се преценяват внимателно с оглед на евентуалната им заинтересованост от изхода на делото. Оценката на тези свидетелски показания на близките на пострадалия, направена от настоящия съд, не разкрива никаква преднамереност, недостоверност, нагласност или непълнота. Свидетелите възпроизвеждат видяното от тях, като уточняват начина на възприемане на станалото, своето отношение към него, както и причините, поради които има известни противоречия между показанията на св.К. от досъдебното производство и тези, дадени пред съдебните състави на първата и на въззивната инстанция. Пред въззивния съд св.К. обясни разумно и логично наличните противоречия, които бяха констатирани с показанията ѝ от досъдебното производство.

Пред съда защитата набляга на липсата на посочване **отстрана** на св.К. на присъствието на сина ѝ - св.К. К. М. при наблюдаване на инцидента от спалнята на жилището. Доколкото в протокола за разпит на досъдебното производство не са отразени въпросите, които са били задавани на свидетелката, не може да се прецени поради какви причини св.К. не е споменала обстоятелството, че нейният син е присъствал при наблюдаване на ставащото. Настоящият съдебен състав цени показанията на св.К. К. М., доколкото съвпадат с наблюдаваното в записа от видеокамерите, тези

показания се потвърждават от посоченото от св.В. Б. за поведението на св.К. К. М. през нощта на 20.06.2018г., а и самите показания също са подробни и логични.

Съдът намира, че показанията на пострадалия М. освен от описаните доказателствени източници, се подкрепят и от показанията на разпитаните за пръв път от въззивния съд полицейски служители - свидетелите К.А., Г.М. и А.М..

Тези полицейски служители са се отзовали на подадения на телефон 112 сигнал от пострадалия и са били на мястото на инцидента около 20 минути след станалото (обаждането на св.А. на телефон 112 от местопрестъплението е регистрирано в системата в 01,16 часа на 20.06.2018г.). Свидетелите са възприели състоянието на пострадалия и неговите близки, възприели са твърденията на пострадалия за поведението на подсъдимия и осъщественото с метална тръба нападение - нещо, което самият пострадал в 00.53 часа на 20.06.2018г. е казал на оператора на телефон 112.

По този начин още непосредствено след инцидента основните твърдения на пострадалия за случилото се са идентични с тези, които той последователно и подробно излага на досъдебното производство, пред първата инстанция и в разпита си от настоящия съд.

Състоянието на пострадалия и неговото нараняване са видени от полицейските служители и макар и в разпита си пред въззивния съд св.А. да не помни подробности за това състояние, във фиксирания от НС 112 телефонен разговор той изрично казва, че по пострадалия има много кръв и че пострадалият е бил ударен с тръба по главата (ср. л.99 от въззивното производство).

Въззивният съд намери, че следва в условията на непосредственост да възприеме показанията на пострадалия св.К. Б. М. и проведе разпит на този свидетел (л.78-л.79 от въззивното производство). При този разпит бяха констатирани противоречия спрямо показанията от досъдебното производство за началото на инцидента и тези показания бяха приобщени чрез тяхното прочитане при условията на чл.281, ал.4 вр. ал.1, т.1 НПК. Пред съда св.М. категорично потвърди, че поддържа показанията си пред съда.

Настоящият съд също прие, че тези показания се отличават с по-голяма достоверност от събраните на досъдебното производство, независимо от това, че те са дадени няколко часа след станалото.

Показанията на св.К. Б. М. на досъдебното производство са били събрани при липсата на състезателност, като в протокола не са отразени задаваните на св.М. въпроси, а самият разпит е бил проведен няколко часа след нараняването на свидетеля, като същият все още е бил под стреса на станалото. Пред първата инстанция и пред настоящия съд показанията на св.М. се отличават с последователност, много по-пълни са, като св.М. в условията на състезателен процес отговори на въпросите на страните и съда убедително и подробно.

При оспорването на показанията на св.М. защитата набляга на обстоятелството, че средството на престъплението не е намерено и не е установен точният му вид. Естественото обяснение на този „пропуск“ е укриването на подсъдимия Е., който незабавно след нападението над св.М. и повикването на полицията по телефон 112 от пострадалия, е напуснал дома си, като е взел свои вещи и се е укривал 7 дни в планината, живеейки в землянка. През този период от време подсъдимият е имал достатъчно време и възможност да скрие оръдието на престъплението на място, което единствено той може да посочи, ако желае.

Пред първата инстанция вещите лица по назначената двойна съдебномедицинска експертиза относно нараняванията на пострадалия М. са били категорични в разясненията си поради какви причини считат, че ударът в главата на св.М. е бил нанесен от твърд тъп предмет с характеристиките на метална тръба, като са изяснили това с характера на нараняването и вида на раната, както и с липсата на широки охлузвания около раната (л.108-л.109 от първоинстанционното производство). Разяснен и възможният механизъм за получаване на нараняването и силата на удара (л.109 от първоинстанционното производство). Това мотивира настоящия съдебен състав да счете, че не се налага назначаването на допълнителна експертиза в тази насока, както е поискано в допълнението към въззивната жалба.

Пред въззивния съд - след събиране на допълнителни писмени

доказателства от РУ на МВР-гр.Ихтиман се установи, че първото регистрирано писмено оплакване от страна на подсъдимия до органите на МВР във връзка с влошените му отношения с пострадалия М. е от 04.12.2018г. - близо половин година след опита за убийство, предмет на настоящето производство. Все пак съдът възприе твърденията на подсъдимия за това, че е бил във влошени отношения с пострадалия М. преди инцидента - тези твърдения се подкрепят от самия пострадал, от писмените доказателства в том 2, л.82-л.91 от досъдебното производство, като косвено за лошото отношение на подсъдимия Е. към св.М. може да се съди и от твърденията, които подсъдимият Е. е изложил в разговорите си със св.М. Й. за подозренията си по отношение поведението на пострадалия М..

Тези влошени отношения могат да дадат и обяснение за мотивите на подсъдимия Е. да нападне през нощта на 20.06.2018г. връщащия се към дома си св.К. Б. М..

Съдът счита, че следва да използва при решаването на делото и заключението на комплексната съдебнопсихиатрична и психологична експертиза за подсъдимия (т.2, л.52-л.57 от досъдебното производство), независимо от обстоятелството, че вещите лица са се позовали най-вече на обясненията на подсъдимия Е. за протичането на инцидента, които, както се посочи по-горе, не отговарят на действителността, а изграждат защитната стратегия на подсъдимия в наказателното производство. В това заключение вещите лица все пак са стигнали до извод за наличието на годност подсъдимия Е. да носи отговорност за своите деяния, тъй като е могъл да разбира свойството и значението на извършеното и да ръководи постъпките си. Съдът не може да приеме извод за наличието на гневна реакция, доколкото твърденията на подсъдимия за протичането на инцидента са опровергани от останалите доказателства, събрани в наказателното производство.

Съдът счете, че показанията на свидетелите Ц. П. и Г.М., свързани с обстоятелствата около задържането на подсъдимия Л. В. Е. на 27.06.2018г. не са свързани с предмета на доказване по делото, като от поведението на подсъдимия на 27.06.2018г. и от неговото състояние на тази дата няма как да се правят изводи относно действията на подсъдимия в нощта на 19.06.2018г.

срещу 20.06.2018г.

По тези основни съображения въззивният съд счете, че на приетата и описана по-горе фактическа основа следва да изгради своите изводи по приложението на правото.

Първоинстанционният съд правилно е приел, че с деянието си подсъдимият Л. В. Е. е осъществил от обективна и субективна страна престъпния състав по чл.116, ал.1, т.12, пр.2 НК вр. чл.115 НК вр. чл.18, ал.1 НК.

По делото по категоричен начин се установява, че на 20.06.2018г. около 00.45 часа в с.***, общ.***, обл.***, на улица в селото подсъдимият Л. В. Е. е направил опит умишлено да умъртви К. Б. М. като му нанесъл удар с твърд тъп предмет в областта на главата и деянието е осъществено от лице, извършило друго умишлено убийство по чл.116, ал.1, т.3 и т.6 НК вр. чл.115 НК, за което не е постановена присъда и опитът е останал недовършен по независещи от дееца причини.

На пострадалия М. е нанесен един силен удар с твърд тъп предмет в областта на главата, която съдържа жизненоважни за функционирането на човешкия организъм органи. Силата на удара е довела до разкъсноконтузна рана с дължина около 3 см., локализирана в дясната челнотемenna област на главата на пострадалия М. и до обилно кръвотечение.

Мястото на нанасяне на удара (основен жизненоважен орган на човешкия организъм - главата), насоката на нанесения удар, неговата сила, установена по експертен път, предметът, с който е нанесен (твърд тъп предмет с характеристиките на метална тръба) - можещ да причини тежки увреждания и смърт - всичко посочено води до категоричния извод, че подсъдимият Л. В. Е. е целял умъртвяването на пострадалия.

Деянието на подсъдимия е недовършено, като единствено бързата реакция на пострадалия К. Б. М. да побегне, за да се скрие и да потърси помощ от компетентните органи по телефон 112 е предотвратило

довършването на започнатото. Подсъдимият Е. е гонил известно време пострадалия, като е отправял закани, че ще го убие и утрепе, поради което не може да се приеме, че е налице самоволен отказ от опит по смисъла на чл.18, ал.3 НК - единствено бягството на пострадалия и неговото обаждане на телефон 112 са попречили на подсъдимия да изпълни докрай намеренията си. Самият подсъдим не е предприел и никакви действия за отстраняване на вредните последици, настъпили за пострадалия.

Налице е и квалифициращото обстоятелство по чл.116, ал.1, т.12, пр.2 НК - опитът за убийство е извършен на 20.06.2018г., след като на 17.11.2016г. подсъдимият Л. В. Е. е убил баща си В. Й. Е. (с ЕГН *****), което съставлява деяние по чл.116, ал.1, т.3 и т.6, пр.3 НК вр. чл.115 НК. За това убийство към 20.06.2018г. не е била постановена присъда - такава е постановена на 07.08.2018г. по НОХД №276/2018г. по описа на СОС и е влязла в сила на 06.03.2019г. Именно това са предпоставките на закона за прилагане на чл.116, ал.1, т.12, пр.2 НК спрямо стореното от подсъдимия Е.. Квалифицирането на убийството по този начин не издава предубеденост на съдебния състав, който прилага тази квалификация, доколкото става въпрос за обективни факти в определено съотношение на времето и пространството. Фактът на първото убийство е установен с влязла в сила присъда и позоваването на този факт не нарушава правата на подсъдимия Е..

Деянието е извършено от подсъдимия Е. при пряк умисъл с цел умъртвяване на пострадалия М..

Подсъдимият е бил достигнал достатъчна степен на психофизическа зрялост, за да съзнава стореното от него и да може да ръководи постъпките си, знаел за наказателната отговорност за посегателство срещу човешки живот, разполагал е със средство, годно да умъртви човек, като се е опитал да заблуди пострадалия за повода за своето присъствие на улицата нощно време, като по този начин улесни извършването на деянието. Силата и насочеността на удара в жизненоважен орган на човешкия организъм, използваното средство - твърд тъп предмет с характеристиките на метална тръба, изразеното вербално желание за убийство на пострадалия, предприетите действия по гонене на пострадалия за довършване на започнатото - всичко това мотивира настоящия въззивен състав да сподели изводите на първата

инстанция за наличието на пряк умисъл. Подсъдимият Е. е целял умъртвяването на св.М., използвал е годно средство да предизвика това умъртвяване и по никакъв начин не е престанал с агресивните си действия дори след бягството на свидетеля, като е продължил да заплашва пострадалия с нова саморазправа.

Поведението на подсъдимия Е. не съставлява неизбежна отбрана по смисъла на чл.12 НК.

По отношение на подсъдимия Е. или на защитавани от него обществени отношения не е било налице противоправно нападение от страна на пострадалия М.. Подсъдимият Е. е нанесъл непредизвикан и немотивиран от поведението на жертвата силен удар в главата на пострадалия М. с твърд тъп предмет и е започнал да гони пострадалия, за да го доубие. Това поведение не представлява „самозащита“, както твърди защитата, а именно опит за умишлено убийство.

С оглед на обстоятелствата по случая няма и основания да се приеме, че деянието на подсъдимия Е. е извършено поради наличието на физиологичен афект (респ. да се приложи чл.118 НК). На първо място самата комплексна съдебно-психиатрична и психологична експертиза, която е твърде благоприятна за подсъдимия (вж. по-горе) изключва наличието на такъв афект. Освен това липсва и материалната предпоставка за прилагането на чл.118 НК - провокативно действие на пострадалия, което да е насочено към личността на подсъдимия или на негови близки.

Доколкото съдът приема, че е налице опит за убийство на пострадалия М. със съответната квалификация по чл.116, ал.1 НК, не може да бъде уважено искането на защитата да бъде преквалифицирано деянието в такова по чл.130, ал.1 НК. Обективно настъпилото за пострадалия М. увреждане действително отговаря на определението за лека телесна повреда по чл.130, ал.1 НК, но в същото време това увреждане е резултат от извършения от подсъдимия Е. неуспял опит за убийството на св.К. Б. М. и по тази по-тежка квалификация подсъдимият Е. трябва да понесе своята наказателна отговорност.

За престъплението по чл.116, ал.1, т.12, пр.2 НК вр. чл.115 НК вр. чл.18, ал.1, пр.2 НК законът предвижда наказание „лишаване от свобода” от петнадесет до двадесет години, „доживотен затвор” или „доживотен затвор без право на замяна”.

Първата инстанция е приела наличието на предпоставките на чл.55, ал.1, т.1 НК, като е счела, че са налице многобройни смекчаващи отговорността на подсъдимия Е. обстоятелства и най-лекото предвидено в закона наказание от петнадесет години лишаване от свобода е прекомерно тежко за този подсъдим.

Въззивният съд не споделя тези изводи на първата инстанция, като счита, че наказанието е определено, без да са налице никакви особени или многобройни смекчаващи обстоятелства. Посочените от първоинстанционния съд такива обстоятелства (чисто съдебно минало, влошено здравословно състояние и недобро социално-икономическо състояние) не се отличават нито с изключителност, нито пък са много. За подсъдимия Е. наред с добрите характеристични данни, на които се е позовавал контролираният съд, са налице редица свидетелски показания за неговия конфликтен характер и за отправяни заплахи към близки, роднини и съседи.

Налице са и редица отегчаващи отговорността на подсъдимия обстоятелства, които не са отчетени от първата инстанция - времето на престъплението (нощем, при сравнително слаба видимост), дързостта и изненадващия характер на посегателството, преследването на жертвата - тези факти предполагат по-високо наказание от това, което окръжният съд е определил.

Липсата на съответен протест или жалба от частния обвинител по смисъла на чл.337, ал.2, т.1 НПК представлява пречка да бъде увеличено наложеното на подсъдимия Л. В. Е. наказание.

В случая въззивният съд намира, че може да се вземе предвид и разпоредбата на чл.58, б.,а” НК, доколкото деянието е останало в стадия на опита и престъплението не е довършено, като това все пак дава законово основание да намери приложение разпоредбата на чл.55 НК.

Макар и наложеното наказание „лишаване от свобода” да се явява занижено, донякъде то ще постигне целите, предвидени в чл.36 НК, като с оглед и възрастта на подсъдимия първата инстанция е дала превес на специалната превенция и на възможността след изтърпяване на наложеното наказание подсъдимият Е. да прекара старостта си на свобода.

С оглед размера на определеното наказание - „лишаване от свобода” за срок от десет години - първата инстанция правилно е определила първоначалния режим за изтърпяване на това наказание - съобразно чл.57, ал.1, т.2, б.,а” ЗИНЗС той следва да бъде строг. Не са налице предпоставките по чл.66, ал.1 НК за отлагане изпълнението на наложеното наказание, тъй като се налага наказание лишаване от свобода над три години.

Първата инстанция правилно е приложила и разпоредбата на чл.59, ал.1 НК и е зачала периода на предварително задържане на подсъдимия Е..

Признаването на подсъдимия Л. В. Е. за виновен за извършено престъпление по чл.116, ал.1, т.12, пр.2 НК вр. чл.115 НК вр. чл.18, ал.1, пр.2 НК предполага наличието на основанията за уважаване на предявения от пострадалия К. Б. М. граждански иск за претърпени неимуществени вреди.

В резултат от деянието на подсъдимия Е., пострадалият К. Б. М. е претърпял болки и страдания, причинен му е стрес. Между деянието на подсъдимия и установените категорично по делото болки, страдания и стрес е налице пряка и непосредствена причинна връзка. Деянието на подсъдимия е противоправно и виновно и нарушава установения в чл.45 ЗЗД принцип да не се вреди другиму. По тази причина и съобразно изискванията на чл.45, ал.1 ЗЗД подсъдимият Е. следва да репарира причинените на пострадалия неимуществени вреди чрез заплащане на парично обезщетение.

Първата инстанция е изходила от критериите на съдебната практика и съобразно разпоредбата на чл.52 ЗЗД е съобщила, че справедливо обезщетение за претърпените неимуществени вреди за пострадалия М. следва да бъде сумата от 10 000 лв., като е отхвърлила гражданския иск до пълния предявен размер от 50 000 лв.

Това становище на първата инстанция се споделя от въззивния съд. При определяне на обезщетението трябва да се отчетат продължителността на страданията и интензивността на причинените на пострадалия увреждания, като действителните последици от деянието за здравето и психиката на жертвата не могат да се пренебрегнато, но те не са и с някакъв дълготраен негативен ефект. Липсват основания да бъде увеличено присъденото обезщетение, като няма и жалба от гражданския ищец срещу присъдата и въззивният съд няма правомощия да увеличи размера на присъденото от първата инстанция обезщетение.

Доколкото от съда е поискано и присъждането на законна лихва върху сумата на обезщетението от деня на увреждането до окончателното изплащане на сумата и в съответствие с разпоредбата на чл.86, ал.1 ЗЗД вр. чл.84, ал.3 ЗЗД първата инстанция правилно е осъдила подсъдимия Л. В. Е. да заплати тази лихва върху присъденото обезщетение от 10 000 лв., считано от 20.06.2018г. до окончателното изплащане на сумата.

Посочените съображения водят въззивния съд до извод, че трябва да потвърди присъдата на първата инстанция и в частта, с която съдът се е произнесъл по предявения и допуснат до съвместно разглеждане в наказателния процес граждански иск.

Първоинстанционният съд се е произнесъл в съответствие със закона (чл.189, ал.3 НПК) по отношение на направените по делото разноси и ги е възложил върху подсъдимия Л. В. Е..

Първата инстанция законосъобразно се е разпоредила и с веществените доказателства по делото.

Тези части от присъдата също съответстват на разпоредбите на НК и на НПК и присъдата трябва да се потвърди и в тази насока.

Пред въззивния съд са направени разноси в размер на 240,30 лв., които по силата на чл.189, ал.3 НПК следва да бъдат възложени върху подсъдимия Л. В. Е..

При извършената на основание чл.314 от НПК цялостна служебна проверка на правилността на атакуваната присъда, въззивната инстанция не констатира наличието на каквито и да било основания, които да налагат нейната отмяна или промяна.

Водим от всичко изложено и на основание чл.334, т.6 от НПК вр. чл.338 от НПК, **Софийски апелативен съд, Наказателно отделение, 6 състав**

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА присъдата от 10.03.2020г., постановена по НОХД №266/2019г. по описа на Софийски окръжен съд, НО, 3 състав.

ОСЪЖДА подсъдимия Л. В. Е. (с установена по делото самоличност) да заплати в полза на бюджета на съдебната власт направени пред въззивния съд разноси в размер на 240,30 лв. (двеста и четиридесет лв. и тридесет ст.).

Решението подлежи на обжалване или протест пред Върховния касационен съд на Република България в 15-дневен срок от съобщаването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____